

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně: O. K.
bytem X
zastoupená JUDr. Petrem Šťovíčkem, advokátem
se sídlem Malostranské náměstí 5/28, 118 00 Praha 1 – Malá Strana

proti
žalovanému: Katastrální úřad pro hlavní město Prahu
se sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, 182 14 Praha 8 – Kobylisy

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. V-51822/2024,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Předmět věci

1. V projednávané věci žalobkyně namítá nečinnost žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. V-51822/2024 o povolení vkladu jejího vlastnického práva ke spoluvlastnickému podílu ve výši 4/5 ve vztahu k pozemku parc. č. X v k. ú. L., obec X, zapsané na LV č. X, do katastru nemovitostí. Nečinnost žalovaného žalobkyně konkrétně spatřovala v nezákonném neprovedení vkladu jejího vlastnického práva ke shora uvedeným nemovitostem do katastru nemovitostí, když žalovaný místo toho usnesením ze dne 7. 10. 2024, č. j. V-51822/2024-101/9, rozhodl o přerušení daného řízení na dobu, než bude pravomocně ukončeno řízení o předběžné otázce ve věci návrhu na odložení právní moci rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2024, č. j. 72 Co 111/2024-231, a k jejímu odvolání Zeměměřičský a katastrální inspektorát v Praze (dále jen „ZKI“) usnesením ze dne 3. 12. 2024, č. j. ZKI PR-O-60/1789/2024-5, odvoláním napadené rozhodnutí ve věci přerušení řízení potvrdil.

II. Žaloba a další vyjádření účastníků

2. Žalobkyně uvedla, že vkladové řízení bylo k jejímu návrhu zahájeno dne 6. 9. 2024, přičemž projev vůle převodce nemovitosti, tj. České republiky – Státního pozemkového úřadu (dále jen „SPÚ“), byl nahrazen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 14. 12. 2023, č. j. 14 C 319/2022-161, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2024, č. j. 72 Co 111/2024-231, který nabyl v souvisejícím výroku právní moci dne 27. 8. 2024. Usnesením žalovaného ze dne 22. 10. 2024, č. j. V-51822/2024-101/9, však bylo vkladové řízení přerušeno, a to do doby pravomocného skončení řízení o předběžné otázce ve věci návrhu na odložení právní moci citovaného rozsudku, který byl podán společně s dovoláním ze strany SPÚ. Uvedené usnesení o přerušení řízení pak bylo k odvolání žalobkyně potvrzeno usnesením ZKI ze dne 3. 12. 2024, č. j. ZKI PR-O-60/1789/2024-5, a odvolání žalobkyně bylo v tomto směru zamítnuto. Vzhledem k tomu, že žalobkyně s přerušením vkladového řízení nesouhlasila, podala rovněž k ZKI žádost ve smyslu § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „SprŘ“) o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného, které však ZKI svým usnesením ze dne 9. 12. 2024, č. j. ZKI PR-N/1797/2024-3, nevyhověl. Žalobkyně zdůraznila, že v posuzovaném případě nebyl důvod k přerušení vkladového řízení podle § 64 odst. 1 písm. c) SprŘ, neboť zde nebyla dána žádná předběžná otázka, jejíž vyřešení by bylo pro účely vydání rozhodnutí žalovaného nezbytné. Žalobkyně v tomto směru totiž nesouhlasila s tím, že by rozhodnutí Nejvyššího soudu o návrhu SPÚ na odklad právní moci shora uvedeného rozsudku mohlo rozhodnutí žalovaného jakkoliv ovlivnit, a byla proto přesvědčena, že přerušení řízení podle citovaného ustanovení bylo věcně nesprávné, neboť pro takový postup nebyly naplněny zákonné podmínky. V této souvislosti dále s poukazem na řízení vedené u žalovaného pod sp. zn. V-29762/2024 upozornila na tvrzenou nekonzistentnost postupů katastrálních úřadů v otázce přerušování vkladových řízení. Zjednodušeně řečeno uvedla, že v případech, kdy má sám stát přijít o své vlastnictví (například v důsledku soudního řízení), katastrální úřady vkladová řízení z důvodu uplatnění opravných prostředků přerušují, zatímco v případech, kdy má stát nemovitost naopak nabýt (například v důsledku jejího vyvlastnění), se vkladová řízení naopak nepřerušují. Uzavřela, že takový postup vzbuzuje dojem o postupu katastrálních

úřadů ve prospěch státu, který je tak zvýhodňován na úkor ostatních účastníků. S odkazem na nálezný Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2021 sp. zn. III. ÚS 3804/19 dále namítala, že v posuzovaném případě žalovaný a ZKI fakticky přezkoumávali věcný obsah dovolání SPÚ, čímž se nepřipustně zapojovali do soudního řízení a tímto svým postupem porušili princip dělby státní moci. Závěrem uvedla, že žalovaný je pro shora uvedené důvody v prodlení s vkladem jejího vlastnického práva již více než půl roku, čímž ji nedůvodně omezuje v nakládání s jejím majetkem. Navrhla, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o povolení vkladu vlastnického práva žalobkyně ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku a aby žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení.

3. Žalovaný ve vyjádření úvodem zrekapituloval dosavadní průběh vkladového řízení shodně jako žalobkyně, toliko doplnil, že současně s návrhem na vklad vlastnického práva žalobkyně doložila rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 14. 12. 2023, č. j. 14 C 319/2022-161, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2024, č. j. 72 Co 111/2024-231, jimiž došlo k nahrazení projevu vůle SPÚ uzavřít s žalobkyní a MUDr. K. smlouvu o převodu předmětného pozemku. Dále žalovaný vyložil důvody, pro které považoval postup žalovaného a ZKI spočívající v jeho přerušení za správný. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2012 sp. zn. 21 Cdo 3945/2011 a na nálezný Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2014 sp. zn. II. ÚS 321/14 uvedl, že postupoval v souladu se zásadou přiměřenosti, když řízení přerušil toliko do doby rozhodnutí o návrhu na odklad právní moci rozsudku s tím, že pokud by bylo tomuto návrhu vyhověno, rozsudky nahrazující projev vůle SPÚ by nadále nesplňovaly náležitosti pro zápis práva žalobkyně do katastru nemovitostí. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že žalobkyní zformulovaný žalobní návrh je nepřipustný, neboť soud žalovanému nemůže uložit povinnost vydat rozhodnutí o určitém obsahu. Žalovaný dále odmítl tvrzení žalobkyně, že by věcně přezkoumával dovolání podané ze strany SPÚ, když právě z důvodu podaného návrhu na odklad právní moci zmiňovaných rozsudků řízení přerušil. K přerušení vkladového řízení přitom došlo z legitimních důvodů a takový postup byl zcela v souladu s požadavky stanovenými jak SprŘ, tak s katastrálním zákonem, proto by žaloba již sama o sobě nemohla být důvodná. Závěrem však žalovaný podotkl, že dne 14. 2. 2025 již došlo k vydání rozhodnutí žalovaného pod č. j. V-51822/2024-101/18, kterým byl návrh žalobkyně na vklad práva do katastru nemovitostí zamítnut právě z důvodu vyhovění návrhu SPÚ na odklad právní moci rozsudku, a to do doby rozhodnutí o podaném dovolání. Žalovaný proto s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008-62, a ze dne 3. 8. 2022, č. j. 6 Ans 7/2012-35, uzavřel, že vzhledem k vydání rozhodnutí by měla být žaloba bez dalšího zamítnuta.
4. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného poukázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 1. 2025, č. j. 57 A 75/2024-67, a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2025, č. j. 21 As 8/2025-40, v nichž soudy dovodily, že postup správního orgánu spočívající v přerušení vkladového řízení je nezákonný, neboť rozhodnutí Nejvyššího soudu o návrhu na odklad právní moci rozsudku nemůže nijak zpětně ovlivnit právní stav k okamžiku podání návrhu na vklad. Nejde tedy o předběžnou otázku, na jejíž vyřešení by katastrální úřad musel vyčkávat. Žalobkyně proto uzavřela, že přerušení vkladového řízení bylo nezákonné. Ke skutečnosti, že žalovaný v rámci vkladového řízení rozhodnutí již vydal, se žalobkyně žádným způsobem nevyjádřila.
5. Žalovaný se následně vyjádřil tak, že závěry Nejvyššího správního soudu v žalobkyni citovaném rozhodnutí jistě povedou ke změně jeho dosavadní praxe v obdobných případech, nicméně akcentoval, že v posuzovaném řízení již bylo rozhodnutí vydáno a

žaloba žalobkyně na ochranu proti nečinnosti žalovaného je proto nadále bezpředmětná a měla by být zamítnuta.

III. Posouzení věci soudem

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas v jednoroční lhůtě, osobou k tomu oprávněnou, jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené [§ 79 a § 80 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném a účinném znění (dále jen "s. ř. s.")].
7. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaný i žalobkyně s rozhodnutím věci bez jednání souhlasili. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré podklady a listiny, z nichž soud vycházel a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009); co se týče rozhodnutí žalovaného učiněného po podání žaloby k soudu, tj. rozhodnutí ze dne 14. 2. 2025, č. j. V-51822/2024-101/18, kterým byl návrh žalobkyně na vklad práva do katastru nemovitostí zamítnut, z doloženého správního spisu plyne, že toto rozhodnutí bylo právnímu zástupci žalobkyně doručeno dne 18. 2. 2025, tudíž jej má žalobkyně k dispozici.
8. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Podle § 79 odst. 2 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.
9. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
10. Soud konstatuje, že podstatný skutkový stav nebyl mezi účastníky sporný, a navíc vyplývá i z jimi doložených listin a ze správního spisu.
11. Pro rozhodnutí ve věci tedy soud vycházel z následujícího zjištěného skutkového stavu. Žalobkyně dne 6. 9. 2024 podala k žalovanému návrh na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí. Podkladem pro zápis práva byl rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 14. 12. 2023, č. j. 14 C 319/2022-161, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2024, č. j. 72 Co 111/2024-231, jímž byl nahrazen projev vůle převodce nemovitosti, tedy SPÚ. Proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze bylo dne 23. 9. 2024 podáno ze strany SPÚ dovolání společně s návrhem na odklad jeho právní moci. Usnesením žalovaného ze dne 22. 10. 2024, č. j. V-51822/2024-101/9, bylo vkladové řízení přerušeno do doby pravomocného skončení řízení o předběžné otázce ve věci návrhu na odložení právní moci citovaného rozsudku. Uvedené usnesení o přerušení řízení bylo k odvolání žalobkyně potvrzeno usnesením ZKI ze dne 3. 12. 2024, č. j. ZKI PR-O-60/1789/2024-5, a odvolání žalobkyně bylo v tomto směru zamítnuto.
12. V dané věci byla splněna i zákonná podmínka řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti dle § 79 odst. 1 s. ř. s., tj. že žalobkyně před podáním žaloby bezvýsledně vyčerpala prostředky k ochraně před nečinností ve správním řízení; jelikož dne 31. 10. 2024 podala žalobkyně k ZKI žádost ve smyslu § 80 odst. 3 SprŘ o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného, které ZKI usnesením ze dne 9. 12. 2024, č. j. ZKI PR-N/1797/2024-3 nevyhověl a žaloba byla podána ke zdejšímu soudu dne 17. 12. 2024.

13. Soud na tomto místě akcentuje, že nečinnost správního orgánu ve smyslu s. ř. s. nastává tehdy, jestliže správní orgán má povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé, avšak v zákonem stanovené lhůtě tak neučiní. Zásadně se dle § 65 ve spojení s § 79 s. ř. s. musí jednat o rozhodnutí správního orgánu, kterým se řízení před správním orgánem končí, a je jím autoritativně řešena otázka, která byla předmětem tohoto řízení. Soud o nečinnostních žalobách rozhoduje na základě aktuálního skutkového stavu ke dni rozhodnutí dle § 81 odst. 1 s. ř. s. Účelem zmíněného zákonného ustanovení je dát rozhodování soudu reálný smysl, tj. odstranit faktickou nečinnost správního orgánu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se k dotčenému zákonnému ustanovení vyjádřil následovně: *„Toto ustanovení nepochybně platí pro řízení před krajskými soudy a řešení případů, kdy správní orgán věcně rozhodne před rozhodnutím krajského soudu o žalobě, nevykazuje judikatorní difference. Tak např. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 25. 6. 2008, čj. 1 Ans 4/2008-62, vyslovil, že: „Řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nelze zastavit dle § 47 písm. b) s. ř. s. z důvodu uspokojení navrhovatele po podání žaloby. Pokud bylo po zahájení soudního řízení vydáno rozhodnutí či osvědčení, čímž došlo k ukončení tvrzené nečinnosti správního orgánu, a žalobce nevzal žalobu zpět, soud ji zamítne dle § 81 odst. 3 s. ř. s. Pro tento případ je žalobce povinen nést nepříznivý následek svého procesního neúspěchu v podobě povinnosti uhradit žalovanému náklady řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). I zde se však může uplatnit pravidlo § 60 odst. 7 s. ř. s. (nepřiznání náhrady nákladů řízení z důvodů hodných zvláštního zřetele).“ Tento postup potvrdil Nejvyšší správní soud např. i v rozhodnutí ze dne 15. 3. 2010, čj. 8 Ans 1/2009-72, č. 2258/2011 Sb. NSS.“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 Ans 10/2012-46, bod 24). Tedy žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu neslouží k tomu, aby se žalobce domohl jen akademického výroku o tom, že nečinnost tu případně v minulosti byla, ale v době rozhodování soudu již netrvá; taková žaloba musí být zamítnuta. Povinnost správního orgánu vydat požadované správní rozhodnutí, tudíž zaniká mj. za situace, kdy po podání žaloby správní orgán požadovaný akt vydá (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 Ans 4/2008-62). V důsledku rozhodování k aktuálnímu stavu se může i původně důvodně podaná žaloba stát nedůvodnou.*
14. Podstatnou pro projednávanou věc je skutečnost, že dne 14. 2. 2025 vydal žalovaný rozhodnutí pod č. j. V-51822/2024-101/18, kterým návrh žalobkyně na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí zamítl. Předmětné rozhodnutí žalovaného bylo doručeno právnímu zástupci žalobkyně dne 18. 2. 2025. Soud připomíná, že žalobkyně se žalobou domáhala toho, aby soud uložil žalovanému právě povinnost vydat rozhodnutí v řízení vedeném před žalovaným pod sp. zn. V-51822/2024, což tedy žalovaný tímto rozhodnutím bezesbýtku splnil.
15. Žalovaný tedy ke dni vydání tohoto rozsudku již není ve vkladovém řízení nečinný, a ačkoliv na tuto skutečnost žalobkyni žalovaný upozornil i ve svém vyjádření k žalobě, které bylo právnímu zástupci žalobkyně doručeno dne 26. 2. 2025, nad to musí být tato skutečnost žalobkyni velmi dobře známá, neboť zmiňované rozhodnutí bylo dne 18. 2. 2025 doručeno jejímu právnímu zástupci; žalobkyně přesto na uvedené ke dni vydání tohoto rozsudku nikterak procesně nereagovala, ba naopak v podání ze dne 11. 3. 2025 deklarovala, že souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení ústního jednání.

IV. Závěr a náklady řízení

16. Městský soud uvedené shrnuje tak, že o návrhu žalobkyně žalovaný ke dni vydání tohoto rozsudku již rozhodl, a není proto ve věci nečinný.

17. Žaloba tedy není důvodná, proto ji soud zamítl postupem dle § 81 odst. 3 s. ř. s.
18. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků nepřiznal jejich náhradu. Žalobkyně nebyla procesně úspěšná, náhrada nákladů řízení jí proto nepřisluší. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, nicméně mu nevznikly žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úředních činností. Městský soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 24. dubna 2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu